

РЕШЕНИЕ

№ 171

гр. София, 11.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 09.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **7246** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 284 и следващите на Закона за изпълнение на наказания и задържане под стража (ЗИНЗС), във връзка с чл. 203 и следващите от АПК, във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Първоначално делото е образувано по искова молба на И. Ц. И., изгърпяващ наказание „лишаване от свобода“ в затвора в [населено място] (ищец), срещу Главна дирекция „Охрана“ (ГДО) при Министерството на правосъдието за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15 000 лева, изразяващи се в претърпени болки и страдания и застрашаване на безопасността му и живота му поради извършване на превоз в автомобил на Главна дирекция „Охрана“ без обезопасителен колан на 31.08.2016 г.

Претендира се изплащане и на законна лихва върху обезщетението, считано от 31.08.2016 г.

Ищецът И. Ц. И. твърди, че бил превозван в автомобила на ответника без отопление, без светлина и на твърди седалки, в следствие на което е претърпял физически болки и страдания – обостряне на дископатия, натоварване на шипове на 5 и 6 прешлен, стрес от това, че ще пострада при евентуална катастрофа, заради липса на колан, изпитвал болки в дясното око, поради липсата на достатъчно светлина.

С решение № 5911/14.10.2019 г. на АССГ, 38 състав искът е отхвърлен.

С решение № 3663 от 08.07.2020 г. АССГ, Троен състав е отменил акта на

първоинстанционния съд и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав с конкретни указания.

По време на проведените по делото съдебни заседания, ищецът присъства чрез видео-конферендна връзка и се представлява от назначения му по реда на ЗПП адвокат Т., който поддържа исковата молба. Представя допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по иска – Главна Дирекция „Охрана”, в представения от пълномощника му юрисконсулт Ж. писмен отговор оспорва иска. Сочи, че претенцията за претърпени вреди е изцяло недоказана, защото не са представени доказателства за това, че ищецът е претърпял вреди в следствие на незаконосъобразни действия на длъжностни лица или органи на ГДО. Твърди се, че претендираните вреди не са в следствие на осъществявана административна дейност по смисъла на чл. 1 от ЗОДОВ. Не е доказана и причинно-следствената връзка между претендираните вреди и сочените незаконосъобразните бездействия.

Участвалият в производството по делото прокурор – представител на СГП счита, че претендираните неимуществените вреди са недоказани, поради което претенциите са неоснователни.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в исковата молба доводи, изразеното становище на пълномощника на ответника и на представителя на СГП и се запозна с приетите по делото гласни и писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, а и това е установено при първоначалното разглеждане на делото от АССГ, че ищецът, като лице, изтърпяващо наказание „лишаване от свобода” е бил конвоиран на основание заповед № 929/30.09.2016 г. на директора на ОД „Охрана - С.” от затвора в [населено място] до сградата на Софийски районен съд (СРС) на 31.08.2016 г. със специализиран автомобил Тойота „Х.“ с ДК [рег.номер на МПС] . Конвоирането е осъществено във връзка с участие в съдебно заседание по чнд № 1519/2016 г., насрочено за 11,30 часа.

И. е конвоиран обратно до затвора С. отново със специализиран автомобил Тойота „Х.“ с ДК [рег.номер на МПС] . Автомобилът е предоставен на ОД „Охрана” [населено място] за осъществяване на правомощията по Закона за съдебната власт (ЗСВ).

Състоянието и оборудването на автомобила е установено със съдебна авто-техническа експертиза. След оглед на автомобила и проверка на документите по техническата му изправност вещото лице дава заключение, че след извършеното преоборудване автомобилът съответства на изискванията на Приложение № 15 от „Правилата за условията и редът за осъществяване на конвойна дейност“, одобрено и утвърдено със Заповед на министъра на правосъдието № ЛС-04-706/2006 г., валидни и към процесната дата. Отсекът, предназначен за конвоираните лица (арестантски отсек) е оборудван със странично разположени пейки без тапицерия и е отделен с метални профили и мрежа (решетка) от отсека за конвоиращите служители.

По делото е прието заключение на съдебно-медицинска експертиза, изготвено от специалист по очни болести. Вещото лице дава заключение, че ищецът страда от астигматизъм и намалено зрение на дясното око, поради анизотропична амблиопатия (мързеливо око), развила се в детството му. Липсата на достатъчно осветление в конвойния автомобил не може да причини твърдените болки в дясното око.

От приетото по делото заключение на съдебно-медицинска експертиза, изготвено от специалист по урологични заболявания се установява, че ищецът има хронично рецидивиращи заболявания простатит и дегенеративни промени в торако-лумбалния отдел на гръбначния стълб. Седенето върху твърда повърхност води до прилив в малкия таз, влошава състоянието и причинява болки.

По делото е прието заключение на съдебно-медицинска експертиза, изготвено от специалист невролог. Вещото лице дава заключение за промени в гръбнака на нива Л3- Л4, под кръста, които причиняват болкови оплаквания. При наличие на фактори, свързани с натоварване на гръбнака, като транспортирането и седенето в неудобна поза, болковият синдром е наличен.

Във връзка с дадените от Тричленния състав на АССГ указания, по делото бяха разпитани двама свидетели за установяване на истинността на твърденията на ищеца.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Подаването на искова молба по реда на чл. 284 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 от АПК не е обвързано с преклузивен срок. Нейната допустимост е свързана най-вече с редовността ѝ, касаеща посочването на административния акт, който е бил отменен или органа или длъжностното лице, от чието действие или бездействие са причинени претендираните вреди. Претенцията е предявена срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразни действия са причинени вредите.

Съдът намира, че исковата молба е редовна, следователно е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, исковата молба е частично основателна.

В чл. 7 от Конституцията на Република България е предвидено, че държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица. Проекция на този принцип е разпоредбата на чл. 203 от АПК, съгласно която исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, а за неуредените въпроси се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

За да се разграничат отговорността за причинени вреди по чл. 45 и следващите от ЗЗД и тази по чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, следва да се направи анализ, чрез съпоставка на двете норми. На първо място различието по между им е свързано с тяхното основание. Отговорността по ЗЗД почива на забраната да не се вреди другиму, докато отговорността по ЗОДОВ е изградена върху идеята за задължение на държавата и общините да спазват правата и законните интереси на гражданите. Именно при неспазване на това основно задължение и когато в следствие на него е причинено увреждане на граждани и юридически лица, възниква основание за ангажиране на отговорност на съответните държавни институции. Съгласно чл. 205 от АПК това са юридическите лица, представлявани от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. Отговорността по чл. 45 от ЗЗД и тази по ЗОДОВ се изграждат на различна плоскост. Елемент от фактическия състав на неправомерното увреждане по ЗЗД, свързан с неговата субективна страна, винаги е вината, т.е. субективното отношение на деликвентата към протоправното деяние. Характерно за втория вид отговорност е, че

е обективна и безвиновна. Тя възниква само при или по повод на осъществяване на административната дейност на държавата или общините. Чл. 203 от АПК и чл. 1 от ЗОДОВ употребяват термините "актове", "действия" и "бездействия", за които легално определение няма в цитираните закони, но под "акт" не следва да се разбира всеки такъв на административен орган или длъжностно лице, а определена категория актове - нормативни, общи и индивидуални административни актове, като тук следва да се разбират всички видове административни актове, издавани от държавни или общински органи в кръга на законово определената им компетентност.

Държавата и общините ще носят отговорност за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Анализът на тази норма, налага разграничаване на дейността по издаване на административни актове и тази, която е проява на физическото действие или бездействие. Това има значение при решаване на въпроса за предпоставката, при която увреждения може да търси обезщетение.

Активно легитимирана страна по иска по чл. 284 от ЗИНЗС, във връзка с чл. 203 от АПК, може да бъде всяко лице, задържано под стража или изтърпяващо наказание „лишаване от свобода”, което твърди, че е претърпяло вреди, в следствие на незаконосъобразни актове, действия или бездействия на държавни и общински органи и длъжностни лица. Този иск представлява автономно средство за защита на частноправните субекти срещу несъобразена със закона административна дейност.

По силата на чл. 285, ал. 2, във връзка с чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС и 205 от АПК, искът за обезщетение се предявява срещу специализираните органи по изпълнение на наказанията, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите. Според чл. 391, ал. 1 и ал. 2 от Закона за съдебната власт, към министъра на правосъдието има Главна дирекция "Охрана", която осъществява дейността по охраната на органите на съдебната власт. Главна дирекция "Охрана" е юридическо лице със седалище С. към министъра на правосъдието. Съгласно чл. 391, ал. 3, т. 6 от същия закон, ГДО конвоира обвиняеми и подсъдими, за които се иска или е постановена мярка за неотклонение задържане под стража, или лица, изтърпяващи наказания в местата за лишаване от свобода, до органите на съдебната власт, т.е. в случая дейността на ГДО е регулирана от закона дейност, осъществявана от административните органи и длъжностни лица, структурно обособени в рамките на тази администрация и е в съответствие с дадените им от закона правомощия. Т.е. безспорно дейността на ответника, свързана с нормалното конвоиране на лишени от свобода е административна дейност, осъществявана във връзка с прогласените в АПК и КРБ основни принципи.

Съгласно чл. 284, ал. 1, във връзка с ал. 5 от ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3, като настъпването на неимуществени вреди се предполага до доказване на противното. Разпоредбата на чл. 3 от с.з. сочи, че осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. За нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление,

проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

В разглеждания казус И. И. твърди, че е претърпял неимуществени вреди, изразяващи се болки и страдания, предизвикани от условията, при които същият е бил поставен по време конвоирането му с автомобил, собственост на ответника на 31.08.2016 г., т.е. може да се приеме, че тези твърдени вреди са причинени от подобни на описаните в цитираната разпоредбата чл. 3 от ЗИНЗС, действия или бездействия на органи и длъжностни лица при ответника.

Фактическият състав на предявения иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ с оглед твърденията на ищеца включва в кумулативна даденост: 1. наличие на административен акт от орган на ответника или действие или бездействие на негови длъжностни лица; 2. незаконосъобразност на административния акт, съответно действието или бездействието; 3. причинена вреда и нейния размер; 4. причинна връзка между незаконосъобразния акт и настъпилния вредоносен резултат.

Първата предпоставка в случая е доказана – на 31.08.2016 г. И. И. е бил конвоиран със специализиран автомобил Тойота „Х.“ с ДК [рег.номер на МПС] , собственост на ответника от сградата на затвора в [населено място] до сградата на Софийски Районен Съд, т.е. извършени са фактически действия по транспортирането на ищеца, в съответствие с предвидените в закона правомощия на ответника.

По отношение на втората предпоставка, дали е имало незаконосъобразност на посочените действия, съдът намира следното.

Според заключението на допуснатата по делото съдебно-техническа експертиза, специализираният автомобил Тойота „Х.“ с ДК [рег.номер на МПС] , с който е бил превозен И. на процесната дата е бил регистриран за първи път през 2008 г. и е преминал технически преглед на промяна на общото оборудване през акредитирана, изпитателна техническа лаборатория „Т.“. Преоборудването е одобрено с протокол, като е посочено, че от товарен 2+1 места, автомобилът е преоборудван в „специален-конвоен” 10+1 места. Според експерта са спазени всички изисквания на вътрешното и международното законодателство, касаещи преоборудването и специалната екипировка на такива МПС. В автомобила е имало подходящо осветление (естествено и изкуствено) и работещи вентилационни и климатични системи. В отделеното с мрежа помещение, където са превозвани конвоираните лица е монтирана „П”-образна пейка, изработена от метални, ламаринени плоскости, без тапицария, отговаряща на изискванията на Приложение № 15/Раздел I – т. 5.

Настоящият съдебен състав намира заключението за мотивирано и компетентно, поради което следва да бъде ценено като доказателство по делото.

Както беше посочено по-горе, от заключенията на съдебно-медицинските експертизи се установява, че ищецът има хронично рецидивиращи заболявания простатит и дегенеративни промени в торако-лумбалния отдел на гръбначния стълб. Седенето върху твърда повърхност води до прилив в малкия таз, влошава състоянието и причинява болки. При него се наблюдават и промени в гръбнака на нива Л3- Л4, под кръста, които причиняват болкови оплаквания. При наличие на фактори, свързани с натоварване на гръбнака, като транспортирането и седенето в неудобна поза,

болковият синдром е наличен.

От показанията на двамата разпитани свидетели се установява следното. Свидетелят Е. М. посочи, през 2016 г. е бил в Затвора – С. в I-ва група, заедно с И. И.. През лятото на 2016 г. и по-точно през месец август, ищецът му се оплакал, че по време на превозването му с бус се е ударил в пейката и е получил болки в кръста, които затруднявали ходенето му. Свидетелят му дал „Д.” и го прикрепял при ходене, защото бил много зле и не можел да се движи. Впоследствие му давал и „Ф. гел“. Ищецът му споделил, че се страхува да се вози в буса, защото шофьорите карат бързо, минават през дупки, набиват рязко спирачки, правят резки завои. Конвоираните седят на железни пейки и без колани. Ако има някакъв инцидент пътниците вътре страдат. Свидетелят не можа да каже, дали за конкретния случай е имало някакъв инцидент с И. по време на превозването му.

Другият разпитан свидетел Г. Т. посочи, че познава ищеца от затвора в С. от 2015 г. – 2016 г. През 2016 г. бил с него в един бус. Трябвало да се явят по различни дела в съда. Това било през юли-август. Според свидетеля, по време на превоза И. му се оплаквал, че има болки. Какви точно, той не знаел, но било нещо към кръста. Впоследствие, по време на срещите им в затвора, ищецът му споделил, че болките продължават. Свидетелят не си спомни, да е имало някакъв инцидент по време на процесното конвоиране, но според него имало едно рязко спиране. Шофьорите спирали рязко, без да се съобразяват, че возят хора.

Независимо, че двамата свидетели изтърпяват наказание „лишаване от свобода” към момента на разпита им, съдът намира показанията им за последователни, логични и лишени от очевидни елементи на заинтересованост, поради което следва да бъдат кредитирани. Следва да се има предвид, че двамата свидетели се намират в различни места за лишаване от свобода, съответно С. и П., поради което предполагаемо съгласуване на показанията им е крайно невероятно.

Изброените доказателства, дават възможност на съда да направи изводи в следните насоки.

На първо място е безспорно, че ищецът е страдал от констатираните от медицинските урулогично заболяване и такова на гръбнака, преди конвоирането му на 31.08.2016 г. и органите на затворническата администрация и тези на ГДО са били наясно с това обстоятелство. Седенето върху твърда повърхност, каквато е железната пейка в специализирания автомобил, според мнението на експертите, е било причина за обострянето на болките в кръста, специфични за тези заболявания. За обострянето на болките без съмнение е допринесло и друсането, характерно за всеки наземен превоз и рязкото спиране на автомобила, което според двамата свидетели е характерно за шофьорите на ГДО.

Независимо, че специализираният автомобил е отговарял на всички технически изисквания за извършване на такъв вид транспорт, длъжностните лица при ГДО, вземайки предвид специфичното физическо и здравословно състояние на И. И., са могли да го превозят с друго превозно средство или най-малкото да му осигурят или да му предложат да вземе от личните си вещи предмет от мек материал, който да използва за сядане по време на транспорта, именно с цел да се минимализира риска от обостряне на болките

му. Несъобразяването на тези обстоятелства е в противоречие с изискването конвоираните лица да бъдат подлагани на излишно тежки условия и със забраната за жестоко, нечовешко и унижително отношение, съгласно чл. 3 от ЗИНЗС. Т.е. в случая са налице незаконосъобразни действие (превоз на ищеца в неподходящо за здравословното му състояние превозно средство) и бездействие (неосигуряването на допълнителни условия в превозното средство, които да предотвратят възникване на болки за ищеца) на органите на ГДО, които могат да доведат до възникване на твърдените вреди.

По отношение на третата предпоставка за реализиране на отговорността на ответника по чл. 1 от ЗОДОВ, съдът намира, че тя също е доказана. Ищецът е страдал от простатит и дегенеративни промени в торако-лумбалния отдел на гръбначния стълб, които не са били предизвикани от процесния превоз, но същият, осъществен при констатираните по-горе неподходящи за здравословното състояние на ищеца условия, е предизвикал засилването на усещането му за болка, съответно за физически и душевен дискомфорт. Обстоятелството, че ищецът е изпитвал болки в кръста по време на транспортирането му и след това, беше потвърдено и от двамата свидетели. Съдът не може да се съгласи, че твърдяната болка в окото и главоболие са предизвикани от липсата на осветление в автомобила, защото в същият според техническия експерт е имало достатъчно благоприятно осветление (естествено и изкуствено). От друга страна, съгласно заключението на третата медицинска експертиза, изготвено от специалист-офтальмолог, ищецът е страдал от дете от астигматизъм – т.нар. мързеливо око, което е причина при четене, да се напряга здравето око. Главоболие и замаяване могат да се получат при пътуване в автомобил, ако човекът се вижда дълго време в един предмет или по друга причина, например високо кръвно, но в никакъв случай от престой в тъмно помещение.

Не може да бъде прието за доказано и твърдението, че ищецът е преживял стрес и страх за живота си от обстоятелството, че е бил превозван без обезопасителен колан. Вярно е, че обезопасителните колани се включват задължително в стандартното оборудване на съвременните автомобили, но в случая се касае за специален автомобил, предназначен за превозване на лица, лишени от свобода. Според заключението на СТЕ, същият е отговарял на всички технически изисквания за подобен тип автомобили, т.е. преценено е, че за превозваните лица не са необходими обезопасителни колани, вероятно поради ниския риск от възникване на пътни инциденти. От друга страна, съдът не може да приеме, че ищецът наистина е изпитвал твърдения страх, предизвикан от липсата на колан. Това не беше потвърдено от нито от един от двамата свидетели, нито от останалите събрани доказателства.

Според съда е доказана и четвъртата предпоставка за реализиране на отговорността по чл. 1 от ЗОДОВ – налице е причинно-следствена връзка между констатираните незаконосъобразни действия и бездействия и констатираните вреди. В случай, че ищецът е бил превозен с друго превозно средство или това превозно средство са му били осигурени по-подходящи условия за превоз, съобразен със здравословното му състояние, той едва ли щеше да изпита болките, свързани с обостряне на съществуващите заболявания.

По отношение на размера на обезщетението, което следва да бъде присъдено, съдът намира следното:

В пилотното си решение по съединени жалби № 36925/10, 21487/12, 72893/12, 73196/12, 77718/12 и 9717/13 ЕСПЧ посочва, че общите принципи, уреждащи прилагането на чл. 3 от Конвенцията за условията на задържане, са изложени в големи подробности в параграфи 139-159 от решението на Съда по А. и други (цитирано по-горе) и параграфи 65-69 от решението на Съда по Т. and Others. Чл. 3 от Конвенцията защитава една от основните ценности на демократичното общество. Той забранява по абсолютен начин изтезанията или нечовешкото или унижително отношение или наказание, независимо от обстоятелствата и поведението на жертвата. За да попадне в обхвата на този член, малтретирането трябва да достигне минимално ниво на суровост. Оценката на този минимум е относителна и зависи от всички обстоятелства по делото като продължителността на отношението, физическите и психическите последици и в някои случаи пола, възрастта и здравословното състояние на жертвата. В оценката на условията на задържане по чл. 3 от Конвенцията е особено важно да бъде взето предвид кумулативното въздействие на тези условия, както и конкретните твърдения, направени от въпросното лице, и времето, което той или тя е прекарал/а в тези условия.

Независимо от факта, че съгласно чл. 52 от ЗЗД, обезщетението за неимуществени вреди се определя по справедливост, настоящият съдебен състав не може да не се съобрази с практиката на ЕСПЧ. По дела, образувани срещу България по идентични оплаквания – претърпени неимуществени вреди, поради незаконосъобразни действия на органи и длъжностни лица, Европейският съд по правата на човека в С. е присъждал различни обезщетения. (*S. H. v. B.* app. № 36794/03, *D. v. B.* app. 27791/09, *P. and P. v. B.* app. 50027/08 and 50781/09).

В разглеждания казус, съдът намира, че следва да вземе предвид и обстоятелството, че установените физически болки и страдания не са настъпили изцяло от незаконосъобразните действия и бездействия на служителите на ГДО, като последните са били причина само за тяхното засилване по време на извършеното конвоиране. По отношение на времетраенето на транспорта, съдът счита, че следва да провери това обстоятелство, чрез интернет-страницата G..maps.com. След направената справка се установи, че разстоянието от Затвора в [населено място] до Софийски Районен Съд, варира от 3,5 км до 3,8 км, според маршрута, а времето за изминаването му с автомобил, дори при условията на засилен трафик времето, е от 13 до 17 минути, т.е. болките на ищеца, предизвикани от превоза му са търпени в един относително кратък период и по тази причина искът за присъждане на обезщетение в размер на 15 000 лева е недоказан.

При съобразяване на вида, интензитета и продължителността на претърпените от И. И. неимуществени вреди – физически болки и страдания, установени на основание събраните и обсъдени по-горе доказателства и практиката на ЕСПЧ, съдът намира, че обезщетение в размер на 120 лева се явява обосновано и справедливо.

С оглед частичната основателност на главния иск, съдът разглежда и установява основателност и на акцесорната претенция на ищеца за

заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху уважения размер на обезщетението за причинени неимуществени вреди, считано от датата на прекратяване на незаконосъобразните действия и бездействия – 31.08.2016 г. предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението. Съдът определя началния момент на забавата, съгласно т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г.

В съответствие с разпоредбата на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 от ЗИНЗС съдът намира, че следва да се произнесе и по направените разноски.

Ищецът и ответникът не са поискали присъждане на разноски, но по делото има изготвени експертизи, като възнагражденията на вещите лица са били изплатени от бюджета на АССГ.

По силата на визираните по-горе разпоредби, когато искът се отхвърли изцяло, съдът осъжда ищеца да заплати разноските по производството. Разноските се заплащат от ищеца и при оттегляне на иска изцяло или при отказ от иска изцяло. Когато искът се уважи изцяло или частично, съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството, както и да заплати на ищеца внесената държавна такса. Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, когато е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

Предвид частичното уважаване, в съответствие с цитираните норми, ответникът следва да бъде осъден за заплати, направените разноски, изразяващи се в заплащане на възнагражденията на вещите лица от бюджета на АССГ.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК, във връзка с чл. 1 от ЗОДОВ, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,**

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Охрана“ при Министерство на правосъдието да заплати на И. Ц. И., излежаваш наказание „Лишаване от свобода“ с ЕГН [ЕГН] сумата от 120 (сто и двадесет) лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се претърпени физически болки и страдания, предизвикани от обостряне на урологично заболяване и такова на гръбначния стълб, поради транспортирането му при неподходящи за здравословното му състояние условия на 31.08.2016 г. и в нарушение на чл. 3 от ЗИНЗС, ведно със законната лихва, считано от 31.08.2016 г. до окончателното изплащане на сумата, като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията в останалата ѝ и до пълния размер от 15 000 лева.

ОСЪЖДА Главна Дирекция „Охрана“ при Министерство на правосъдието да заплати на Административен съд София-град, на основание чл. 286, ал. 3 от ЗИНЗС сумата от 710 (седемстотин и десет) лева, представляваща направени по делото разноски – заплатено възнаграждение на вещите лица, изготвили заключението по допуснатите съдебно-техническа и съдебно-медицински експертизи.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на

Република България.